

Első fejezet

Jelenkor

Jaden térdre esett, forgott vele a világ. Jobb halántékából vér szivárgott, cseppjei kis kárminvörös foltokként végezték a padlón. Ujjcsonkjainak végén is felszakadtak a sebek és szivárogni kezdtek. Látását és gondolatait fájdalom felhőzte el. A riasztó gyors, rövid kiáltásai együtt lüktettek a kialvó-feléledő fényekkel a feje felett. Azokkal a különös fényekkel, amelyek apró robbanásokként villantak fel a zöld műgyanta mennyezetben. Alattuk gyér fekete füst szállongott, ózon, égő plasztoid és gumi szagát hozta magával. Egy pillanatra a Jedi bomló hús bűzét vélte felfedezni az egyvelegben, de nem volt biztos benne, hogy valóban ezt érezte.

Sértetlen kezével óvatosan felnyúlt a halántékához, kitapintotta a sebet a meleg, csúszós vér alatt. A friss sebet a friss vér alatt.

A villanófényben a mozdulatai leginkább rángatózásnak tüntek, egy gyakorlatlan kézbe került marionettbábu mozgását idézték. Az egész teste sajgott, mintha összeverték volna. A fagyos holdon elvesztett ujjak csonkjai lüktetve fájtak, a sebek valahogy felnyíltak és szivárogni kezdtek. A koponyájába olyan éles fájdalom hasított, mintha átütöttek volna rajta egy szöveget.

Ráadásul fogalma sem volt, hogy hová került.

Figyelő tekintetet érzett magán. Körülnézett a folyosón, de a szeme képtelen volt fókuszálni. Senkit sem látott a közelben. A padló úgy remegett alatta, mintha energia áramlott volna benne, vagy mintha egy roppant tüdő szívta volna tele magát. Jaden nyug-

talánítónak találta az érzést. A falakba metszett összevissza vágások feketére égett szélei közül kiontott belekként vezetékek lógtak ki. Az egyik falon vezérlőpanel himbálózott egy szerkezeten, mintha túláradó energia verte volna ki a helyéből.

A Jedi nehezen összpontosított bármire is, mert újra meg újra forogni kezdett vele a világ. Szeme könnyezni kezdett a csípős füsttől, a villogó fény és a szirénázás összezavarta. Képtelen volt összeszedni a gondolatait.

A fejét hasogató fájdalom nem akart csillapodni. Sikoltani akart. Bele akarta ásni az ujjait az agyába, hogy kitépje a kint. Még sohasem érzett ilyet.

Fogalma sem volt arról, mi történhetett.

Nem emlékezett, mi több, képtelen volt összefüggően gondolkodni.

Azután megérezte a sötét oldal energiájának enyhe csípősségét, azt az olajos érzetet a bőrén, a haragot és a gonoszságot. Kiszáradt a torka. Nyelni próbált.

Megtámadott volna egy Sith?

Minden akaraterejét összeszedve félretaszította a lényét megérintő energiát, távol tartotta magától a sötét oldalt. Az ellenség felismerése segített összpontosítani. Megacélozta akaratát a fejébe hasító fájdalom ellenében, és elgyengülő lábába új erő költözött. Minden egyes szívdobbanás egy-egy kalapácsütésnek tűnt a koponyájában, de Jaden nem hagyta, hogy a kín legyőzze.

Próbált állva maradni, de a folyosó elkezdett még gyorsabban forogni vele, és mintha a riasztó visítása is felhangosodott volna, miközben a padló már szinte morgott alatta. A Jedi megingott, megtántorodott, az émelygés keserű epét hozott fel a torkába.

Sérülése minden előjel nélkül fájdalomtüskét szűrt a halántékába, féhéren izzó kinnal árasztotta el a koponyáját, amitől Jaden akaratlanul felkiáltott. Panaszos jajszava visszhangot vert a folyosó falain és elhalt a sötétben, de közben emlékek áradatát idézte fel villódzó arcok, színek és képek soraként, amelyben a történeteket a képzelete egészítette ki. Egyik képet sem tudta hosszabban a figyelve középpontjában tartani, és nem sikerült lelassítania a gyors váltakozásukat sem; az emlékek szikrákként pat-

tantak elő és haltak el a tudatában, egy-egy pillanatnyi felbukknásuk után csupán árnyak maradtak elméjében.

Jaden összeszorította könnyező szemét, és a száját is, hogy elharapja az újabb sikolyt, mert a fájdalom nem csillapodott. Úgy érezte, mintha a feje szét akart volna robbanni.

Hányinger kerülgette, megtántorodott, és a könnyektől elhomályosodott a látása.

Nem bírta tovább talpon maradni, és az egyik fal tövében öszserogyott. Ettől valahogyan csillapodott a szédülés és a fájdalom, és a férfi megkönnyebbülten fújta ki a benntartott lélegzetet. Már nem bírta volna sokáig.

A visszahúzódó kín hagyta kitisztulni a tudatát, és az események és képek gyorsan váltakozó sorai a helyükre kerültek, mint egy kirakós játék darabkái, észveszejtően kavargó szilánkjaikból újraalkották magukat. Jaden elmerült az Erőben, vigaszt és megnyugvást talált benne. Lehunyta a szemét egy ideig, és amikor újra kinyitotta, úgy érezte, mintha újjászületett volna.

Egy széles folyosó egyik fala mellett ült, de a mennyezeti lámpák villódzása kevés részletet fedett fel. A falakat, a padlót és a mennyezetet sohasem látott anyagból készítették, de a felszínének áttetszősége világoszöld műgyantára emlékeztetett. A Jedi először egyfajta plasztoidnak hitte, vagy színezett páncélüvegnek, de érintés alapján mégis inkább műgyantára hasonlított. A padló nem csupán remegett, de meleg is volt, mint egy élőlény bőre. Halvány fénycsíkok izzottak a mélyén, alig láthatóan, mint afféle fény hajszálerek. Az elrendezésük szabályosnak tűnt, és mintha nem egészen rendszertelenül izzottak volna fel, bár a férfi nem sokáig tudta nézni őket anélkül, hogy ne zavarják össze ismét.

Próbálta értelmezni a látottakat, az építészetet és a benne foglalt technológiát...

Hol vagyok?

Egy szó ugrott elő tudata egyik hátsó szegletéből. Villanásszerűen, magyarázat nélkül jött és ment:

Rakata!

Előrehajolt, próbált emlékezni, és úgy érezte, valamilyen felismerés közelébe került. Meg akarta tartani a szót a gondolatai között, hogy az magához vonzza a jelentését, de nem járt sikerrel.

– Rakata – ejtette ki, de a szó idegennek hangzott, és nem idézett fel újabb emlékeket.

A korábbi emlékéradatból egyre több részlet találta meg a helyét, arcokat és eseményeket formáztak, az élete – tudatalatti szinten elmondott – történetévé álltak össze. Beverhettem a fejem, gondolta Jaden, és emlékezetkiesésre gyanakodott. Remélte, hogy hamarosan a megértés is megadatik majd.

Azt máris sejtette, hogy nem ülhet és várakozhat. A sötét oldal energiája körülvette, a levegőt beszennyező harag szinte tapintható volt, és folyamatosan dörömbölt az imént kialakított védelmén. A sziréna még mindig sikoltozott, a padló remegése lélegzetvételhez hasonlóan erősödött és gyengült, bár a ritmus inkább hasonlított a halálközeli ziháláshoz, mintsem a szabályos lélegzéshez. El kellett tűnnie onnan, bárhová került is.

Robbanás robajlott a távolban, és a folyosó megrázkódott.

Tehát hajó, gondolta, vagy úrállomás. Körülnézett, de nem talált ablakot.

A falnak támaszkodva felállt, közben grimaszolt az ujjcsontjaiban lüktető fájdalomtól. A fal sima felszíne gyengén lüktetett a tenyere alatt, amitől az a kellemetlen érzése támadt, hogy valami névtelen, pszeudomechanikus bestia gyomrában ébredt öntudatra, amely lenyelte és lassan el fogja emészteni.

Megnyalta kiszáradt ajkát és ellökte magát a faltól, próbált megállni a lábán. Sérült ujjai vérmaszatot hagytak maguk után a zöld felületen.

Övét megnyugtatóan húzta le a fénykard markolata. Megérintette a hűvös burkolatot. Ezt...

Hol is készítettem?

Egy hajón. A Junkeren.

A Junkeren készítettem.

Emlékezett rá, hogy a másik kardot, amelyet még kisfiúként készített a Coruscanton, odaadta Marrnak.

Marr!

Egy arc villant be az emlékei közül: cserzett bőr, ritkuló haj a csúcsos fej körül. Cereai arc. Marr arca.

– Marr! – kiáltott a Jedi, rekedtes hangja végigszáguldott a folyosón és elhalt a távolban. Közben a gondolatai között felbukkant egy újabb arc az egyik oldalon kancsal szemmel, az ajkán állandó félmosollyal. Egy név is jött vele, Jaden azt is elkiáltotta: – Khedryn!

Nem kapott választ.

Egyedül volt.

Rászánt egy másodpercet, hogy felmérje az állapotát; összpontosított a végtagjaiban, a hasában és a mellkasában bujkáló sajgásra. Úgy tűnt, felszakadt ujjcsontjait és a halántékán lévő friss sebet leszámítva épségben volt. Az imént még harcolhatott, mert az arca fájt, ha megérintette, emellett zúzódásokat fedezett fel a bordáin és a karján, ez utóbbiakat támadások kivédésekor szerezhette.

A felszerelése átnézése tovább tartott, de ugyanilyen szükséges volt. Széles övének rekeszeiben táprudakat, a sugárvetőjébe való energiacellákat, folyékony kötelet és egy izzórudat talált. Elsősegélycsomagot nem.

Sérült kezébe fogta és bekapcsolta az izzórudat. A fénysugár megvilágított ösvényt vetített az áttetsző padlóra, a hajszálvékony erek mintha felfénylettek volna válaszképpen. A fotonok olyan nyelven kommunikáltak, amelyet ő nem érthetett. Jaden mélyet sóhajtott, és elindult, hogy kiutat keressen.

A mozgás visszaadta az erejét, határozottabbá és elszántabbá vált. A folyosó többször is elágazott, a falakon függőleges rések nyíltak meg előtte, hogy újabb folyosókat és helyiségeket fedjenek fel. A férfi ismét elcsodálkozott a technológián.

A csípős füst kaparta a torkát, és könnyeket fakasztott a szeméből. A falakban és a padlóban lüktető fények mintázata vonzotta a figyelmét, lidércfényként vezette az eltévedt vándort az általa ismeretlen végzet felé. A távoli robbanások újra meg újra megrázták a járművet, időnként olyan erősen, hogy a legyengült Jedi megtántorodott.

A sötét oldal energiája összesűrűsödött körülötte. Közeledett a forrásához, és a hatalom mértéke megriasztotta. Előrehajolva haladt tovább, ahogyan a szélviharnak dől neki az ember. Tudatában felvillant egy emlék az ujjhegyei körül pattogó, félelemből és haragból született Erő-villámokról. Lepillantott a két kezére, előbb a sértetlenre, azután arra, amelyről hiányzott három ujj, de közben biztosan tudta, hogy a félelem és a harag többé nem vehet erőt rajta. Többé nem használhat Erő-villámokat.

Nagy, függőleges réshez érkezett, amelynek mérete a korábbiaknál jóval nagyobb ajtóra, nagyobb teremre utalt. A falakban és a padlóban húzódó izzószálak egész színekavalkáddal csalogatták előre, vörössel, zölddel és sárgával hívogatták, de Jaden lelassított, mert megérezte a levegőben a leselkedő veszélyt, amely az ajtó mögötti sötétségben bujkált. Tarkóján felmeredt a szőr, és a fények egyre sürgetőbbben, egyre hevesebben villogtak, mintha érzékelték volna az érzelmeit. Megállt, és próbálta megnedvesíteni kiszáradt ajkát. A bőrén izzadságcseppek gyöngyöztek.

Izzórúdja kialudt, azután a falakban és a padlóban lévő fények is, már csak a mennyezeti lámpák időnkénti felvillanása világított. Egyedül állt a folyosón, sötétségben fürödve, azután fényben, azután ismét sötétségben, majd ismét fényben.

A rés mögötti helyiségből rikoltás hangzott fel tompán, de így is elég erősen, hogy a csupán részben emberi gyűlölet hangjaként feszítse tovább az idegeket. Jaden megtántorodott a kiáradó, szintiszta haragtól. Hátrébb lépett, kezét a fénykardján tartotta. Adrenalin öntötte el az ereit, érzékei kiélesedtek.

A rikoltás vad morgásba csapott át, de a féktelenség mögött ravaszság is rejlett a hangban. Döngés hallatszott, azután még egy... Lépések? Mintha valami gépezet lépkedett volna. Jól hallhatóan a rés, és az előtte álló Jedi felé tartott.

Miközben lecsatolta a fénykardot az övéről, Jaden elmerült az Erőben. A markolat fémburkolata lehűtötte izzadó tenyerét.

Egy hang a nevéen szólította. Hátról jött, és olyan hang volt, amely horgot vetett emlékei tavába, hogy válaszokat halásszon ki onnan.

A Jedi megfordult, alakokat pillantott meg, amelyek előbuk-
kantak a folyosó árnyai közül. Követtek volna? Vagy elmentem
mellettük?

Felismerte, de nem tudta megnevezni őket. Az egyikük tor-
kon ragadta a másikat.

– Ismerlek titeket – szólt oda Jaden.

Az emlékek hirtelen elárasztották a tudatát. Eszébe jutott, hol
járt, miért ment oda, és mi történt vele. A rátörő érzelmek viha-
rától ismét megtántorodott, a fejéhez kapott és felnyögött.

Az egyik alak tartott valamit a baljában. Bekapcsolta, és egy
fénykard vörös pengéje vágott bele a félhomályba.

A teremből újabb rikoltás hallatszott, és a falakban felizzottak
a fények, mintha a hangra válaszoltak volna. Jaden végre felis-
merte őket: erek voltak, amelyekben a sötét oldal energiája zu-
bogott.

Egy hatalmas bestia gyomrában tért magához.

A falak belereszkettek a következő rikoltásba.

A Jedi bekapcsolta a fénykardját, a penge sárga izzásával vála-
szolt a körülötte ólálkodó árnyaknak.

Második fejezet

Két nappal korábban

Jaden kinézett a Junker ablakán, tükörképe szellemként lebegett a kék gázóriás és a körülötte orbitális pályán mozgó, fagyos hold távolodó gömbje felett. Három ujját hagyta ott azon a fagyos holdon, csontjai törtek, de mindeközben a félelmeit is ott hagyta, és a szelleme meggyógyult.

Felismerte, hogy bármennyire kételkedett ugyan az Erőhöz való viszonyában, az nem gyengítette az elszántságát. Ez az Erő – mint egy pajzs – segítette abban, hogy megvizsgálja önmagát és megakadályozta, hogy áttérjen a sötét oldalra. Tudta, hogy soha sem fog átállni a sötét oldalra, mert már kiismerte a csábítását.

Katarn mester próbálta ezt közvetetten megtanítani neki, de Jaden csak akkor sajátította el teljes mértékben a leckét, amikor elutazott erre a felderítetlen holdra az Ismeretlen Régiókban, és szembeszállt egy Erő-használó klónnal, akit Sith- és Jedi-génekből tenyésztettek ki.

Remélte, hogy hamarosan újra találkozhat Katarn mesterrel. Már régen látták egymást. Jaden hagyta, hogy elsodródjanak egymás közeléből, míg a pályáik már egyáltalán nem keresztezték egymást. Helyre kellett hoznia ezt a hibát.

Maga elé tartotta két kezét: az épet és a megcsonkítottat. Levágott ujjainak összeégett vége még mindig vörösben és feketében játszott, de ez legalább megadta neki azt a biztos tudatot, hogy többé nem fog akaratlanul megidézett Erő-villámokat látni az ujjhegyei körül. Nem azért, mert az Erő-villámok használá-

lata a sötét oldalhoz tartozott – Jaden számára az Erő eszközzé vált, amely nem világos vagy sötét –, hanem mert végre megértette az Erőt és önmagát.

Valójában szinte újdonságnak érezte az Erőt. Ugyanazt a zavar-talan örömet okozta, mint amikor gyermekként először ébredt rá az Erő jelenlétére, miközben ösztönös tudással fénykardot készített a nagybátyja műhelyében talált felesleges alkatrészekből. Soha nem tudta felidézni a fénykard elkészítésének folyamatát. Álomszerűvé vált az egész. Valószínűleg transzban lehetett, mert csak arra emlékezett tisztán, amikor először kapcsolta be a fegyvert, és a vékony, rezdületlen, lila energiapenge szépsége teljesen lenyűgözte, a markolat halk zümmögése megnyugtatta. Amikor megmutatta a nagybátyjának, a férfi alig hitte el, amit látott.

– A francba, te gyerek! Kapcsold ki azt az izét, mielőtt lyukat égetsz vele a falba!

A nagybácsi azonnal a hatóságokhoz fordult, és két napon belül Jaden a Jedi Akadémián találta magát. Kompok és úrutazások sora vitte el a fiút, hogy végül reszketve megálljon Luke Skywalker nagymester előtt és hallja az első szavait:

– Üdvözöllek a Jedi Akadémián!

A csillagokat és izzó gázfelhőket nézve Jadennek eszébe jutott, hogy évek óta nem is gondolt Orn bácsira. Miután a nevelőszülei meghaltak egy kompbalesetben, Orn vette magához, akit kövérsége miatt a fiú mindig csak úgy nevezett, hogy „Orn bácsi, a hutt”. A Jedi elmosolyodott, amikor eszébe jutott a férfi gyakori vigyora és ziháló nevetése. Orn végül a yuuzhan vongok támadása során veszítette életét a Coruscanton. Jaden kiküldetésen volt, és csak később vette hírért az eseményeknek.

Hirtelen, egy lecsapó villám gyorsaságával és tűnékenységével bevillant egy érzéki emlék, anyja vörös hajának illata, az a jellegzetes vadvirágillat. Jaden belekapaszkodott; csak nagyon kevés emléke maradt a szüleiről, akiket leginkább családi holoképek-ről és felvételekről ismert.

Már nem volt családja. Egyedül maradt. Nem önszántából tanulta meg, hogyan tartson érzelmi távolságot a világtól, hanem

mert így alakult a sorsa. Minderre visszatekintve ő maga is különösnek találta az élete alakulását.

Khedryn hangja törte meg csendes elmélkedését:

– A letapogatók semmit sem találtak. A klónok elmentek, vagy olyan messze vannak, hogy nem tudjuk befogni őket.

– Gondoltam – válaszolta Jaden. Még mindig csak nézett kifelé az ablakon, birokra kelt az emlékeivel. Közel tucatnyi génmódosított, Erő-használó klón szökött el arról a holdról egy lopott hajóval. Ők is magukra maradtak, akárcsak én. Legalább egyfajta hasonlóság akadt közöttük, ha több nem is.

– Talán jobb is így – jegyezte meg Khedryn. – A Junker nincs olyan állapotban, hogy követhetnénk őket. Legalább néhány órát rá kell szánni a javításra, mielőtt átugorhatnánk a hiperűrbe. A Sith vadászok eléggé leharcolták, azután Marr tisztára söpörte belül. A némileg megterhelő vezetési stílusodat már meg sem említem – tette hozzá a kapitány vigyorogva. – Hogy van a kezed?

– Rendben lesz – felelte a Jedi odafordulva.

Khedryn kérdő tekintettel nézett rá, jó szeme ráfixált Jaden arcára, míg a kancsal elnézett a válla felett. Talán az ablakon szellemként megjelenő tükörképüket vizslatta.

– Jól vagy? – kérdezte Khedryn, és kortyolt egyet a kezében tartott cafos bögréből.

– Persze, csak... – kezdte Jaden, majd másodpercnyi szünet után folytatta: – Csak a családomra gondoltam.

– Nem is tudtam, hogy van.

– Nincs. Már nincs.

– Hasonlóképp.

Jaden már ismerte a történetet. Khedryn szülei a Kirajzás katasztrófájának túlélői közé tartoztak, és már rég meghaltak, mire Skywalker nagymester és Mara Jade rájuk talált. Egy maroknyi másik túlélővel együtt visszahozták Khedrynt arról az aszteroidáról, amelyen hajótörést szenvedtek.

A kapitány elvigyorodott és megemelte a bögréjét.

– De legalább mi itt vagyunk egymásnak, nemdebár? – kérdezte.

Jaden is elmosolyodott.

– De igen – válaszolta.

Khedryn mentette meg az életét odalént, azon a holdon.

– Friss caf a konyhában – mondta a roncsvadász. – A pulkay ott van, ahol mindig, ha meg akarod fűszerezni egy kicsit. Szerintem jót tenne neked. Úgy nézel ki, mint aki túl sokat gondolkodik és túl keveset iszik.

Jaden mosolya kiszélesedett.

– Valóban így lenne? – kérdezte.

– Hát, eléggé. Folyton csak tűnődsz, elmélkedsz, jelentést keresel ebben vagy abban, pedig néha a dolgok egyszerűen csak olyanok, amilyennek látszanak.

– Ezt te magad sem hiszed el.

Khedryn némileg elkomorodva nézegette a bögréjében lötyögő, fekete italt, azután egy húzásra megitta.

– Az már átkozottul biztos – válaszolta. – Azután, ami odalént történt... Viszont nem szeretek túl sokat gondolkodni a jelentéseken. Az fejfájást okoz. Asszem, inkább újratöltöm ezt a bögrét. Te is kérsz?

– Persze – felelte Jaden és együtt indultak el a Junker konyhája felé. Khedryn rendszeresen megállt, hogy megvizsgáljon ezt-azt a falakon, az illesztéseken és az ablakokon. Időnként megkocogtatott egy-egy felületet a bögréjével, és bólintott vagy a homlokát ráncolta, láthatóan következtetéseket vont le a fémen koppanó fém hangjából.

– Sokat kellett elviselnie – jegyezte meg egyszer. – De azért ki-tart.

Ez mindegyikükre igaz volt.

A kapitány megpaskolta az egyik válaszfalat.

– Mindent megteszel, amit kérünk, ugye, kislány? – kérdezte a hajótól.

– Nem kétlem – biztatta Jaden.

Khedryn megköszörülte a torkát, mielőtt témát váltott:

– Szóval, akkor van valami terved? Mit kezdjünk ezekkel az elszökött klónokkal?

– Találjuk meg őket – válaszolta a Jedi.

– Idáig én is eljutottam. Csupa fül vagyok a hogyant illetően.

– Először beszélni szeretnék Skywalker nagymesterrel.

Miután látomást kapott az Erőtől, Jaden anélkül hagyta maga mögött a Coruscantot, hogy értesítette volna a Rendet, sőt még a repülési tervet sem naplózta. Ez hiba volt, és azóta már biztosan eszébe jutott valakinek, hogy hová tűnhetett. Mindemellett kötelessége is volt, hogy értesítse Skywalker nagymestert a szökött klónokról.

– Lenne értelme – jegyezte meg Khedryn a padlót nézegetve.

– És... Marr említette, hogy tanítani fogod?

Jaden érzett némi élt a kérdésben, és jogosnak tartotta.

– Ezt is meg kell beszélnem a nagymesterrel – válaszolta.

Khedryn végigsimított egy másik válaszfalon.

– Ha így lesz, akkor én leszek itt a fura fickó – mondta vigyorgva, de láthatóan erőltetnie kellett a vidámságot. Régóta ismerte Marrt. – Nem igazán lehet az első tisztem, ha Jedinek tanul – tette hozzá.

– Bonyolítja a dolgot – ismerte el Jaden. – De egyelőre még ne menjünk túl messzire ebben az irányban!

– Marr, mint Jedi – mondta Khedryn és megrázta a fejét. – Nehéz elhinni.

– Majd csak alakul valahogy.

Egyikük sem mondott többet, amíg be nem értek a konyhába. Friss caf illata fogadta őket, amely nélkül a Junker szinte már elképzelhetetlennek tűnt. Khedryn megtöltötte a bögréjét és társának is öntött.

– Egy löket pulkayt? – kérdezte.

– Köszönöm, nem kérek.

A kapitány lecsavarta az üveg kupakját, hogy öntsön egy kicsit a saját italába, de végül meggondolta magát és eltette az üveget.

– Olyan ez, mint a repülés – jegyezte meg. – Egyedül nem annyira szórakoztató.

Egyfajta kimondatlan egyezség értelmében nem ültek le az asztalhoz, amely mellett legutóbb négyen tervezték meg a támadást egy Sith csatahajó ellen, amely Relinnel, egy másik Jedivel együtt, ötezer év távlatából érkezett a jelenbe. Relin meghalt a tá-

madás során, és ők hárman is alig élték túl az eseményeket. A két férfi a pultnak támaszkodott.

– Relinre! – mondta Khedryn és megemelte a bögréjét.

– Relinre! – válaszolta Jaden.

Egy ideig csendben kortyolgatták az italukat, végül ismét Khedryn szólalt meg:

– Eszembe jutott valami.

Jaden ivott egy korty cafot, és várta a folytatást.

– Azok a klónok egyenesen berepültek a csatahajó maradványai közé, és Relin azt mondta, hogy volt azon a behemóton valamiféle ásvány, ami felerősíti az Erő hatalmát.

– Csak a sötét oldal használói számára.

– Igen, igaz. Szóval, egyenesen átrepültek rajta – mondta a kapitány. Az asztalt nézte, amely mellett Relin mindezt elmondta, azután kipillantott az ablakon. Nehezen folytatta: – Csak azon tűnődöm, hogy velük mit csinálhatott az az ásvány?

Ezen már Jaden is elgondolkodott, és csak aggodalmat keltő válaszokat talált.

– Jó kérdés – mondta.

Katona még mindig túlságosan feltöltődve érezte magát, mint ha nyers hatalom keringett volna az ereiben. Az orvosok a létesítményben sötét oldalnak nevezték ezt a hatalmat, de Katona elutasította az ilyen címkéket. Számára ez csak hatalom volt, nevezhették bárhogy.

Mindannyian érezték, még a gyermekek is, amikor a lopott géppel elrepültek a felrobbant csillaghajó maradványai között. A lángoló törmelék és felhevült gáz felhője a hold felszíne és a külső űr biztonsága között lebegett, és tartalmazott... még valamit.

Katona úgy vélte, a felrobbant csillaghajó rakományának, mint valami hatalommal bíró dolognak, köze lehetett az Erőhöz. Talán egy Sith-ereklye lehetett, amelynek energiája átítatta a maradványokat a hajó pusztulásakor, essenciája egybeforrt a jeges hold gyér levegőjével, ezáltal lehetőségekkel és hatalommal töltötte meg az eget.

Emelkedés közben még intenzívebben érezték. Először csak gyenge bizsergés támadt a bőrükön, azután érzelmek vihara következett, amely váltakozva vitte át Katonát az öröm, a harag, a rettegés és a szeretet különféle fázisain. Érzelmei roppant ingaként lendültek egyik végletből a másik felé. A klónok a hajó raketerében álltak és kérdéseket mormoltak egymásnak, miközben a gyerekek felváltva összevesztek, kacarásztak és rohangáltak.

– Mi ez? – kérdezte Alkotó elkerekedett szemmel. – Látó? Te tudod?

De Látó nem válaszolt. Úgy tűnt, ismét transzba révedt, csukott szemmel ringatózott álltában, lélekben egygé vált Anyával.

Az érzés minden eltelt pillanattal erősödött, az energia áradata egyszerre volt nagyszerű és elborzasztó. Katona ujjhegyei körül Erő-villámok csapkodtak, sisteregve körbenyaldosták a kezét. A férfi vigyorogva nézett le rájuk, miközben a többi klón az érzelmeivel bombázta, az empatikus kapcsolatukon keresztül. Érezte az örömet, a lelkesültségüket, a dühüket. Érzelmei a többiekéből táplálkoztak, ahogyan a többiek érzelmei az övéiből és egymáséiból, végtelen visszacsatolást képezve, kört alkotva az emocionális energiákból, amelyek felhevítették a vérüket. Az így keletkezett érzelmi gőzt csak bestiális kiáltások és csapkodó villámok segítségével tudták kiereszteni. A hajó rakterét a káosz uralta, Katonát is csak a gyermekek iránti aggodalma tartotta vissza az őrjöngéstől. Védelmesen állt meg felettük.

– Jel Anyától! – kiáltott fel hirtelen Látó. Még mindig csukott szemmel a mennyezet felé emelte kezét, úgy kiáltott fel újra: – Áldását adta a távozásunkra!

A többiek – Alkotó, Ikerpenge, Vadász, és mindenki más – elismételték a szavait, hangjukban is ott zengett az újonnan megtapasztalt hatalom.

– Ajándék! Anya ajándéka!

A gyermekek csak nevetgéltek vagy néha felnyögtek, még gyenge volt a kapcsolatuk az Erővel.

– Milyen ajándék? – kérdezte Kegye a maga vékony hangján.

Katona nem akarta neki megemlíteni Anyát, ezért csak anynyit mondott:

– Hatalom. Maradj csendben!

Azután a CloakShape belerepült a felhőbe, és a levegőt megtelítő energia átszivárgott a hajóburkolaton, hogy közvetlenül megérintse a bent lévőket.

Katonát áramütésként érte az eddiginél is bensőségesebb kapcsolat az Erővel, és térdre esett.

– Katona! – kiáltott fel Kegy riadtan.

Intett a kislánynak, hogy maradjon távol, mert attól tartott, hogy képtelen lesz uralma alá hajtani ezt a hihetetlen mértékű hatalmat.

A Közösségben mindenki hangosan felkiáltott, amikor megéreztek a túláradó Erőt. Látó eksztatikusan felnyögött, a gyerekek – még Kegy is – felnevettek, hangjukban örületközeli vadság bujkált.

Új csatornák nyíltak meg a klónok és az Erő között, és a hatalom rájuk rontott, hogy kitöltsön minden űrt, amit csak talált bennük. Katona körül forogni kezdett a világ, a férfi új keletű megértéssel tekintett az univerzumra. Könnyező szemmel a fejét fogta, mintha így akarta volna bent tartani kitáguló tudatát.

A hajó vadul elkanyarodott – Futár ült a pilótaülésben, és nyilvánvalóan őt is elérte a túláradó hatalom. A rándulástól néhányan nekiestek a falnak, és felkiáltottak ijedtükben vagy fájdalmukban. Vadász védelmezően magához ölelte Kegyet és Áldást, a saját gyermekeit. Egyedül Katona feje maradt annyira tiszta, hogy az Erő segítségével tompítsa a többiek találkozását a raktér falával, és így mindenkit megmentsen a csonttöréstől, miközben a hajó rángatózása pörgéssé változott. Mindannyian ideoda csapódtak, még az egyik fal mellett álló sztázistartályok is eldőltek és arrébb csúsztak, a fémhez súrlódó fém sikolya csatlakozott a klónokéhoz. Katona és Heg egyszerre emelte fel a kezét, hogy az Erő segítségével megállítsa az egyik nehéz tartályt, amely máskülönben a falhoz passzírozta volna Látót.

A hajó kiszámíthatatlan rántásainak ereje ellen küzdve Katona talpra vergődött, és – a raktér káoszát maga mögött hagyva – átsietett a pilótafülkébe. Futár a pilótaülésbe szíjazva ült, két karját kitárta, és csukott szemmel, hátravetett fejjel mosolygott, a szá-

ja sarkából nyál folyt az állára. Katona nem törődött vele, egyenesen a vezérlőpulthoz ment, és rácsapott a robotpilóta gombjára. Csak ezután fordult meg, hogy galléron ragadja társát.

– Ha ebben az ülésben ülsz, akkor neked kell vezetned a hajót! – szólt rá, de a hatalomérzettől kábult Futár láthatóan nem is hallotta.

A robotpilóta hamarosan egyenesbe hozta a hajót, és Katona visszament a raktérbe. Mielőtt visszaért a többi klónhoz, az érzelmek áradata irányt váltott. Az empatikus kötelék előbb egyre növekvő félelmet közvetített, azután fájdalmat, és a gyerekek nevetése nyüszítéssé, majd sikoltozássá változott. A felnőtt klónok mámoros kiáltásai is gyötrelmes sikolyokká váltak.

Egyedül Látó hangja emelkedett a többi fölé; a nő folyamatosan Anyához imádkozott.

Amennyire csak bírta, Katona elzárta magát az érzelmi kapcsolattól, és berontott a raktérbe. Sikoltozás és kavargó fájdalom vette körül.

Vadász magzati pózban feküdt, sikoltásba merevedett grimaszsal kimeresztette a fogait. Két karjával még mindig a gyermekeit ölelte, a szeme nyitva volt, de a tekintete üresen meredt a távolba. Két sikoly között olyan gyorsan vett levegőt, hogy Katona azt hitte, hiperventilál. A gyerekek is üres tekintettel meredtek maguk elé, de nem sikoltoztak, csak könnyező szemükből lehetett kiolvasni, hogy őket is kínok gyötrik. Ennek ellenére teljes mozdulatlanságban heverték anyjuk szorításában, szájuk elnyílt, leginkább az utolsó pillanataikat élő haldoklókra emlékeztettek.

Katona lába elgyengült a gondolattól, hogy a gyerekek meghalhatnak.

– Kegy! Áldás! – szölongatta őket.

Egyikük sem mozdult. Nem hallották.

Mi történhetett? Csak percekig voltam kint.

Alkotó keresztbe tett lábbal ült a padlón és ringatózott, nyitott szájából torokhangú vonyítás tört fel újra meg újra. Körmei véres árkokat vájtak az alkarjába, de öntudatlanul tovább kaparta magát annak ellenére is, hogy lassan teljesen összevérézte az

ölét. Katona előbb hátrahőkölt a látványtól, azután odalépett és megragadta a férfi csuklóját.

– Hagyd abba! – kiáltott rá, de Alkotó sem úgy tűnt, mintha hallotta volna, karmokká görbült ujjai ismét elindultak a sebei felé.

Katona odafordult, amikor meghallotta Heg magas hangú sikolyát. A nő az egyik felborult sztázistartály mellett vergődött a padlón fekve, szabadon hagyott testrészein duzzanatok keletkeztek és lüktetett a bőre, mintha ezer meg ezer rovar mászott volna alatta, a kijáratot keresve.

– Segítsetek! – kiáltott nyálat köpve. Bőrének lüktetése eltorzította az arcát. – Segítsetek!

Senki sem mozdult, hogy segítsen neki. Látó még mindig transzba révedve imádkozott Anyához, és a többiek a saját kínsikolyaikba merülve szenvedtek. Katona összeszedte magát és odarohant, fél térdre ereszkedett és magához vonta a nőt. Heg vékony volt, hosszú és sötét haja elkínzott arcába hullott. Bőre feldagadt és mozgott az érintésektől, de Katona próbálta nem kimutatni undorát.

– Katona! Segíts!

– Ez a betegség – válaszolta a férfi. Tehetetlennek érezte magát. – Ez csak a betegség miatt lehet.

Katonát kivéve mindegyiküket megtámadta a betegség, de a tünetek sohasem jelentkeztek ennyire gyorsan és erőteljesen. A létesítményben az orvosok megváltoztatták a midikloriánokat a vérükben, és úgy tűnt, hogy módosított vérük reagálni kezdett arra a jelenségre, amely mindeközben hatalmas energiával is eltöltötte őket. A betegség is túláradóan jelentkezett, és a többieknek gyógyszerre volt szükségük.

– Visszajövök – biztatta Heget, aki már csak egy sikollyal tudott válaszolni. Arcán a daganatok még nagyobbra növekedtek, kelésekké változtak és végletesen eltorzították a nő arcát, mielőtt kifakadva rózsaszín, habos vérrel fröcskölték be Katona arcát és ruháját.

Hegnek sikerült még egyet kiáltania:

– Segítség!

Katona gyorsan körülnézett, tekintete a gyerekeket kereste. Ők is betegek voltak, de úgy tűnt, Kegy, Áldás és Ajándék kevésbé szenvedett, mint a felnőttek.

A férfi felállt, de még mindig gyengének érezte a lábát. Megkereste a ládát, amelyben magukkal hozták a holdról a megmaradt gyógyszert. A távolabbi falnál talált rá, Ikerpenge állt mellette elvadult tekintettel, kezében a fénykardjai markolatával. Ikerpenge láthatóan nem szenvedett, legalábbis még nem. Mormolt valamit, de a sikolyok elnyomták a hangját, és terpeszállást vett fel, mint aki harcra készül.

Katona lassan közelebb lépett hozzá és a gyógyszeres ládához, két kezét maga elé emelte, hogy mutassa ártalmatlanságát. Ikerpenge enyhén előrehajolt, izmai megfeszültek. Szemöldökét izzadság áztatta, szája keskeny vonallá változott szakálla mélyén. Zöld szemét Katonán tartotta, de gyakran pislogott, mintha nem látott volna tisztán. Pupillái hihetetlenül kitágultak, fekete lyukként meredtek Katonára, de mintha nem ezt a világot látták volna. Bőrének enyhe lüktetése Heg gyötrelmeit jósolta a számára is.

– Szükségem van a gyógyszerre – mondta Katona biccentve az Ikerpenge mögött lévő láda felé.

– Katona! – sziszegte a nevét a másik klón.

Katona el akart menni mellette, de társa elállta az útját. Mellkasa úgy emelkedett és süllyedt, mint egy kovács fújtatója. Katonának nem sikerült lenyelnie ingerültségét; nem maradt ideje játszadozásra. A szenvedők kiáltozása és sikolyai mellett Látó folyamatos mormolása volt az utolsó csepp a pohárban.

– El az útból! – szólt rá Ikerpengére. Félretolta a másik férfit és letérdelt a ládához.

Bekapcsolt fénykardok sisteregtek fel mögötte, és az ösztönei átvették az irányítást. Balra gurult, talpra ugrott, és előkapta, bekapcsolta a saját fénykardját. A vörös penge szikrázott és sziszegett, mintha a hangulatát akarta volna tükrözni. Harag ébredt a szívében, és a testét átjáró hatalom – mintha csak táplálta volna –, máglyává duzzasztotta a lángot. Az ujjából Erő-villámok csaptak ki, és recsegve-ropogva rátekeredtek a fénykardjára. Katona

rászánt egy pillanatot és megcsodálta őket, új keletű hatalmától nyert fényüket és erejüket.

Ikerpenge vicsorogva állt vele szemben, narancssárgával árnyalt vörös kardjai rosszindulatúan meredtek előre.

– Mindig így végződik – morogta. – Te nem tartozol közénk.

– Nem gondolkodsz tisztán – válaszolta Katona, de szíve szerint nem ellenkezett volna. Harcolni és ölni akart.

Ellenfele felüvöltött, és alacsonyán tartott pengékkel előrelendült. Katona hátrébb lépett, és mindkét kardot félrecsapta a sajátjával. Gyilkos csapásra készült, de még mielőtt kivitelezhette volna a mozdulatot, Ikerpenge felnyögött a rátörő fájdalomtól, térdre esett, fénykardjait elejtette és a fejéhez kapott. Fegyverei automatikusan kikapcsoltak, miközben ő elterült és vergődni kezdett a bőre alatt lüktető-dagadó betegségtől.

Katona odalépett hozzá és magasra emelte kardját. A gyilkolásvágy még mindig hajtotta, ráadásul így olyan könnyű lett volna elintézni Ikerpengét, csak egy mozdulat...

Heg sikolya újabb magasságokba csapott, és csillapította dühét, magához térítette a férfit. Katonának még így is erőt kellett vennie magán, hogy leeressze és kikapcsolja a fénykardját, de a harag tovább fortyogott benne. Valóban, mindig így végződött – de egyelőre még el tudta fojtani a kényszert.

Mély levegőt vett és Heg felé pillantott. Már elkésett. A nő arca és karja mellett teste egészén sebek nyílhattak, mert ruháját feketés-vörös foltok borították, bőrén kis, szivárgó kráterek köpködték a gennyes vért.

– Katona! – motyogta, és egyik kezével segélykérő mozdulattal a férfi felé nyúlt, azután lehanyatlott, néhány rándulást követően elcsendesedett és mozdulatlaná dermedt. Üres, halott szeme vörössé vált a kidurrant hajszálerektől. Gyötrelembe merevedett tekintetével vádlón meredt a férfira.

Katona szitkozódott és oldalba rúgta Ikerpengét. Fogalma sem volt, miért törődött egyáltalán a többiek sorsával. A gyerekek kivételével egyik klón sem érdekelte igazán, de a köztük lévő érzelmi kapcsolatot nem tagadhatta le.

Ezért végül mégis megtette értük, amit megtehetett, és gondoskodott róluk.

Fél térdre ereszkedett a láda előtt. Harminc adag injekció maradt, amelynek a számításaik szerint még hetekig ki kellett volna tartania. Csakhogy bármibe repültek is bele az imént, az nem csak elmélyítette a kapcsolatukat az Erővel, de közben felgyorsította a betegség lefolyását. Valószínűleg a betegséggel elkerülhetetlenül együtt járó örületet is közelebb hozta. Testi és elméleti állapotuk az idő múlásával egyforma arányban romlott. Ikerpenge már majdnem teljesen elveszítette az eszét, és Vadász számára sem tartogatott már sokat a jövő.

Egy Jedi jött el a holdjukra és megölte az egyik társukat, aki feláldozta magát a többiek szökése érdekében... de hová is tartottak valójában?

Katona kizárta tudatából a sikolyokat és nyögéseket, hogy nyugodt kézzel mérhesse ki a dózisokat. Közben akaratlanul is a saját bőrét figyelte, attól tartva, hogy önmagán is felfedezheti a betegség tüneteit, de nagy megkönnyebbülésére nem látott semmi ilyesmit. Úgy tűnt, az orvosok őt jobban megcsinálták.

Amikor elegendő injekciót előkészített, azonnal felpattant, hogy visszatérjen az örület és a kín viharába. Egyik társától a másikig sietve beadta a klónoknak a gyógyszert, amelyet az orvosok azért találtak fel, hogy egészségesen tartsák a testüket és az elméjüket. A gyerekekkel kezdte, azután Ikerpenge és Vadász következett. Csupán pillanatok kellettek, és mind megnyugodtak, szemhéjuk elnehezedett, lélegzetük lelassult és szabályosabbá vált. Katona megsimogatta Kegy vörös haját, azután Vadászét is. A nő teljesen átizzadta a ruháit, és megborzongott az érintéstől, de legalább a bőre már nem lüktetett.

– Hol van Alfa? – kérdezte, amikor tekintete kitisztult néhány pillanatra. Az ő gyermekeit tartotta a karjában. A lányok csukott szemmel pihentek, mintha elaludtak volna, de az arcukra kiülő kifejezés és a halk nyögések arról árulkodtak, hogy a gyógyszer ellenére még mindig fájdalom járta át a testüket. Mindig a gyerekek szenvedtek a leghosszabban a betegségtől. A klónok gyermekeinek többsége korán bele is halt.